

1933.

Flästa-Bladet.

1933.

Vackra vita vinterland.

"Vackra vita vinterland" lyder
sången. Det är så sant så: Ingenting är väl så
vackert som vintern, när den kommer och beeder sitt
vita läcke över jorden. När det snöar, är det sär-
skilt vackert, då snöflingorna dala sakta som små
duntygnar ned från rygden.

Vi bundo på oss skidorna och foro ut
för att beundra allt det vackra. Vi skulle fara till sko-
gen. Det var så spårigt för oss att åka, ty det var så
mycket snö, och ingen hade kört där. Alla gränar voro

lyngda so snö, och när vi rustade på dem, så fingo vi snö på halsen, och det var så obekvämligt att vara väl.

Efter en stunds äkning kommo vi upp på Hirsnappe, och där kunde vi skåda ut över den vida nejden. Jag har aldrig sett så vackert före.

Vi sågo hela Kästa-byn framför oss med alla sina röda lappor på det stora vita täcket. Allt lycktes te sig så vackert, som om jag hade haft ett par förhållade glasögon på mig.

Vi skulle även hem idag, och fingo inte vara på Hirsnappe och beundra allt det vackra längre. Vi skulle utfrån Hirsnappe, och det var värre än att fara upp.

Nedkommen från Hirsnappe togo vi en annan väg där man kört. När vi skt där ett stycke, kom jag att tänka på "Vackra vita vinterland", och jag kunde inte låta bli att sjunga den.

Hemkommen från berget bunde

vi so oss skidorna och gingo in, och jag lade mig
och drömde om allt jag sett, men det var mycket
friskömat.

Edil Fredriksson.

I Brasiliens urskogar.

I Amerika finns en del,
som kallas Brasilien. I denna stat finns
stora urskogar, som är så tätt växta, att
man inte kan komma igenom skogen
utan att ha yran med sig.

Märkvärdigast med dessa skogar
är, att det ständigt råder en allmän
lystrad där. Ibland heyses lystraden
gen om ett högt skri, som kommer från
något, som infödingarna kalla skogsei
eller troll. Därför är det ej många som
tro gå in i skogen.

Skogen består av alla
möjliga slags träd. De största träden
kan bli ända till 40 och 50 m. i höjd.
Dessa träd kronor är så stora, att träden
sti hundratals meter ifrån varandra. Mellan
dessa träd är marken beklädd med slingor-
växter, som slingra sig upp efter varandra,
så det är för dem man inte kan komma
igenom skogen så lätt. Blommor finns
det knappast några på marken, utan de
sitta uppe i de stora trädens kronor.
Det är för att de ska få solljus och frisk

luft, något solljus kunna de inte få nere
på marken.

Det finns nog inte bara väcker
i urskogarna, utan också djur. Det största
vordjuret är jaguaren. Den är ungefär lika
stor som en tiger. Några mindre djur är
aporna. De hänga för det mesta i träden,
men ibland kunna de också vara på marken.
Om kvällen och morgnar skrika aporna, så
det ljuder långt in i skogen. Om natten
är det alldeles besknösk. Då är det inte
gott att gå igenom där. Samma tygnad
råder där också om dagen.

Man påstår att de
största träden är så stora, så om man
säger av dem nere vid roten, kan man
använda dem till dansbanor. Det är nog
inga träd likhet med våra träd. Om man
komme dit, skulle man bli riktigt förvånad.

Man blir förvånad icke blott över de stora
träden, utan även över stingsväxterna. Dessa
äro så många slag att man knappast
kan räkna dem.

Inne i skäven kan man
ibland träffa på en ram, och det är inte
så roligt. Det är den stora bron, och han
kan ta dig och svälja dig hel. Det är
mycket som man kan tala om, men jag
nöjer mig med detta för denna gång.

Stny Schön.

Magnetism och elektricitet.

Det är en kraft i naturen som vi kalla magnet. Den har den egenskapen att den drar till sig alla metaller. Magnetisk kraft finnes i en slags malm, som kallas svartmalm. Magneten kan man få fram genom att gnida en metallbit mot malmen. Det är också två magneter, den ena kallas konstgjord magnet, och den andra elektromagnet.

Genom magneten kan man få fram elektricitet. Men innan man kan få fram elektricitet, måste man först färdiga en maskin, som

kallas dynamo. En sådan består av en
konstgjord magnetiska, en rotor, samt
en brödbryggja och en kollektor och två
lagerskålar. Rotorn skall man linda
omspunnen kopparkålar. Sedan man
lindat rotorn så sättes tråderna ändrar
fast vid kollektorn.

Elektricitet kan man
använda till belysning, motorer, tele-
grafapparater, spårvagnar och tåg.
För inte så länge sedan, var det en
man som upptäckte att det var
elektricitet i luften, och han gjorde en
apparat som skulle taga emot elekt-
riciteten. Sedan kopplade han radio-
apparaten till elektricitetsmotorn och
fick så radioapparaten att gå. Alltså
kan man göra pengarna drygga genom
att ha en sådan apparat på bordet
bredvid radion. Man kan höra musik
och sång från hela världen utan att det
kostar några pengar.

Esaias Tegnér var född i Värmland
den 3 nov. 1782. Fadern var präst och var från en by i
Småland, som hette Tegnaby och han tog därför nam-
net Tegnér. Modern hette Sara Maria Seidelius och var
från Värmland.

När Esaias höll var nit är, dog
hans fader, och modern fick sjukt skita om honom.
Senare kom han till hertogfogden Branting, där
han fick hjälpa till med att räkna och skriva. Men
Branting såg, att gossen var begåvad och hade där-

för sagt. Esaias är för god att sitta hos mig och
skrivna ruffor. Esaias lyckte mycket om att läsa, och
det berättas, att en gång när han skulle vakta
honna för att de inte skulle gå på sädesfältet, tog
han en bok och läste i. Och ett, två, tre säg man alla
honna i gång med att äta av säden. Då man skulle
gå och häva bort dem, säg man Esaias ligga och läsa
i en bok.

Efterom Branting säg att Esaias
hade gott för att läsa, ställde han också om att
han fick studera. Esaias fick så följa sin äldre
bröder Lars Gustav till bukspation Myrman på
Råmens buk. Lars Gustav skulle där undervisa
Myrman's barn, och då fick även Esaias laga del
av undervisningen. Vad Esaias lyckte mest om
och vad han mest faste sig vid var de många
böckerna.

En liten tid har gått. Vi finna nu

Esaias sjölo som lärare åt Myrtmans barn. Han
hövdes bra, och det bästa man nu kunde ge honom
var lys. Han brukade sitta uppe till långt in på
natten och bara skriva och läsa.

Branting och Myrtman hjälpte nu
Esaias så att han fick göra sina studier färdiga i Lund.
1802 ble Esaias magister i filosofi. Stadligen ble han
lärare i universitetet i Lund. Någon tid senare ble
Esaias gift med Anna Myrtman. Bröllopet stod på
Rämnå, år 1806, och sedan reste de nygifna tillbaka till
Lund.

Nu börjar Tegnér dikta och skriva.
Över hela världen kände man den berömda dik-
ten Jora. Han skrev även många berättelser, bland
dem Tritjofs saga. Tegnér var på sin tid Sveriges störste
skald.

Tegnér ble kallad till professor i
Lund år 1812. Därefter kom han till Västerås, där han

Her biskep. Där fick han också sluta sina dagar den

2 nov. 1846.

Put d.

Härdansen på Himnapp.

Det var en kväll, jag var ute. Det var ganska kallt, stjärnorna gnistrade och månen litta-
de ut över mejden. Då jag åkte vägen fram, fick jag med
ens höra ett starkt dån. Jag trodde, att det var någon
som sprängde sten. Men då tittade jag uppåt Himnapp.

Jag såg först stora moln, sedan urskilde jag underliga
varelser, som dansade. Jag blev en liten smula rädd.

Men då tänkte jag för mig själv, att det väl inte
var något att vara rädd för, det var ju så långt dit.

Jag gick litet närmare för att
kunna se, hur de underliga varelserna skulle se ut,

ty jag hade aldrig sett hävor förr.

Den ena var fulare än den andra.

När på alla hade stora, klumpiga skor, och när de vängde om i dansen, så gnistrade det om fötterna på dem. De använde trolldom, så att de kan åka genom luften på en av Linnæus höga tallar.

På sidan av en stor sten fick jag syn på några små trollungar, som hade vaktmat och gått ut för att se på dansen. Mellan trädstamarna kunde jag urskilja några stora troll med långa svansar och lyrande vita tänder i den halvskumma natten. Jag stod så länge och såg på dansen, att jag började frysa. Jag tänkte gå hem, men då kom ett av de stora trollen och tilltalade mig och sade: "Är du fränden värld, där människorna bo?" Jag svarade, att jag var därifrån. Då såg trollen på mig med onskofulla ögon. Det sade vidare: "Jag kunde nästan tro det, jag såg, att du inte var lik mig och mina

stäktingar." Då hallet halat färdigt, försvann
det i det halvskumma dunklet, och jag såg det inte
mer.

Jag skulle nu titta på dansen
en stund till, och sedan fara hem. Solen skulle
väl snart gå upp. När solen gick upp över rymsonden,
försvann häorna, och jag hörde ett dolt susande
i rymden. Snart syntes de som små prickar över
stegen, då de fara till sitt hemvist Blåskulla.

Jag skulle ha velat följa med,
men jag kunde inte trolle som dem. Därför fick
jag stanna kvar vid jorden, som människor, och
det är nog det bästa. Efter den dagen har jag al-
drig sett några häor på Himnapp.

Ulla Ohlsson

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible handwriting, possibly a signature or name.]

[Faint, illegible handwriting, possibly a date or reference.]

"När ser du därbocta, Karin,"
utropade jag en dag, då vi gingo hem
från skolan. Vi gingo förbi förbi en
liten skogsdunge, och där mellan höga
granar och tallar skymtade jag en
liten blåaktig växt. Nu blev det
fart i oss båda två. Inom ett ögon-
blick var vi över hegen. Och vad såg
vi, om det inte var en liten blåsippe.
"Stacks lilla växtblomma," sade jag, du
är den första lilla växt, som kommer
fram på våren. Inga vänner har du,

och här står du så ensam, i skogsbacken.
Men snart kommer mig dina vänner också,
och då behövs du inte vara så ensam.
Men tänk om det skulle bli ett snöväder,
då skulle jag allt tycka bra synd om dig.
Men skulle jag inte kunna få ta hem dig,
och placera dig i en liten fin vas på
bordet? Då skulle allt mamma bli glad.

Nu rest jag mig upp, och
så vad var det, om inte alla hennes kam-
rater stodo där. Ah, så glad jag blev.
Nu plockade både Karin och jag en stor
bukett, av de vackra blommorna, som vi
tygo hem och satte i en vas. Och sedan
dessa har jag plockat många buketter
med blåsiggor.

Hanna Rosander.

De flyttfågelnas komma.

Det var i slutet av april. Solen
sken så varmt och fåglarna spelade uti hagen.
Våren kommer med blommor och blad. Men när
solen skiner så varmt, börjar ochrä fåglarna att
komma långt ifrån söder.

Starcarna kom tidigast. De satte
sig i träden och spelade. Lärkan kom senare för
hon hade kanske litet längre att fara eller ochrä
tyckte hon, att det var för kallt. Men hon se
honne tidigt om dagarna stå sina drillar uppe

i skogen och här hon gömmer sig i gräset.

Men när ärtan kommer, då blir det riktigt räddande. Då börja björkarna att lövas och grönt gräs sticker upp hitet oss. Nu kan man vänta varma härliga dagar. Men lever ju ar in öfver, och därför måste det finnas sidana för att hon skall få sin föda.

En märkelig fågel är ändock staken. Han kommer inte ända upp till Hälsingland utan stannar mest var i Skåne och Småland. Där bygger han sitt bo uppså på taket t. ex. på ett hjul, som folket har lagt dit. Dessa fåglar tycks folket mycket om och vill gärna vara som som gäst.

Frorens komma också. De leva i skogen vid små sjöar och äro ganska stora. Länga ben och långa ringar ha de. En veckor dag om man är ute och går i skogen, så kan man få se

kanarna samt många andra fåglar. Det är också
hörs och jubel i skogen under de varma somrardagarna.
Då sjunga fåglarna sina visor i skogen, då stå
kiden grina och man kan få se en hare komma
skuttande, eller också kan man se en skorre hoppa
i kiden. Tänk ändå så vackert det är under somma-
ren, men sommarmånaderna gå ganska fort och
det blir inte så lång tid att njutas på. Men
under sommaren här lägga de nu sina ägg och få
ungar. Nu får de ett stort arbete med att mata dem
och låta dem flyga. När ungarna haunnat flyga och
sommaren är gången flytta de åter till de varma
länderna.

Elsa Johansson.

Konungens trumslagare.

En dag under morgontimen läste läraren en mycket vacker berättelse, som hade namnet "Konungens trumslagare." Jag tyckte att den var mycket vacker, därför har jag valt den till mitt upprämnings.

En gång då det var inbördeskrig i Frankrike hade de upproriska tillfångatagit en av konungens trumslagarpojkar. De upproriska befälde nu den lille trumslagaren att gå före dem och slå på trumman, så att de kunde gå i takt. Men den lille trumslagaren svarade rasht: "Konungens trumslagare slår icke trumman för rebeller."

En dag då Kalle och Pelle gick
o hem ifrån skolan, sade Pelle: "Sin när vi ätit gå vi
till handelsboden och köper cigaretter och går och röker
som riktiga karlar." Men Kalle svarade: "Jag skall fråga
mamma om jag får gå ut, sedan jag läst läsan." Då sa-
de Pelle hänfullt: "Fråga mamma! Är du en mamngris?
Nej man skall göra som riktiga karlar, lyda sig själva
och inte gå och fråga mamma om allting man skall
göra, när man är stora karlen, 12 år."

Senare på dagen, då de båda
pojarna träffades, sade Pelle: "Nu gå vi till handels-
boden och köper cigaretter." Kalle sade bestämt: "Nej, jag
fick inte för mamma, och det ligger heller inte i min
smak att röka, och riktiga karlar röka heller inte.
Om du vill vara en riktig karl, skall du låta bli att
röka." Pelle gick stakörad hem, men Kalle gick hem
stolt över sin seger.

När en fästelse möter en människa, skulle han eller hon
koppert säga nej, som den lille kumstaren och Kalle.
Man skall vara en Kristi kumstare eller soldat och sä-
ga som den lille kumstaren: "Konungens kumstare slår
icke kumman för rebeller." Eller för en Kristi tjänare:
"Kristi tjänare lyder icke djävulen."

Ingrid J.

Ricke - Ticke.

Ricke - Ticke är ett litet djur av Mungonsläktet. Det håller sig mest i Indien. Ett sådant djur är nyttigt, emedan det strider mot ormar.

Ett sådant litet djur kom en gång i en ström och blev av strömmen förd långt från sina föräldrar i skogen. Mitt för ett hus kastades han upp på sandpängen och blev liggande där. När han om en stund kvicknade till, gick han upp och satte sig på husets trappa. Han var så rusam nu, och

därför hyllade han sig till människorna i
stället. I huset hade de nu liten gosse, och Ticke-
Ticke och gossen blevo mycket goda vänner.

En kväll lade sig Ticke-
Ticke att sova på gossens huvudkudde, sedan
gossen somnat. Föräldrarna blevo rädda
att djuret skulle göra gossen något
ont, men en ryttmästare, som var gäst i
huset, sade, att det var ett fromt djur och
att de skulle låta det sova hos gossen.

I en melonsäng bodde
en glasögonormfamilj. Mannen kalla vi
Mag, och konan Nagina. En dag hade Mag
tagit en unge för sträddarfågeln i hans
bo. Den stackars fågeln satt och sörjde, och
Ticke-Ticke såg det. De betalades vid, att de
skulle försöka lodra ormen till fågelboet
och döda honom, men det lyckades ej. Men

en natt, när Nag kröp in i badrummet
och skulle gömma sig i badkaret för att
kunna bita idylt någon som skulle bada,
hörde Dickie - Ficke honom och sprang dit. När
Nag var halvvägs uppe i badkaret, rusade
Dickie - Ficke dit och högg sig fast i ormens rygg.
Han bet, tills hela hans kropp var förbi av an-
strängning, men han slutade ej, förän ormen
var död. Ormen justrade i raseri golvet med
stjärten, så att folket vakenade. De sprungo
dit för att se, vad det var. De fingo då se,
vad det lilla duktiga djuret gjort. Men
Dickie - Ficke smög sig in till sin lilla vän
och kröp åter ihop på hans kudde.

Nästa dag baro de Nag
på soffhögen, och där låg Nagina och sörjde
honom. Han ville hämnas med att bita den

lilla gossen i stället. Han kroöp in i huset,
när familjen satt och åt, och kroöp fram
till stolen, där gossen satt, och spände
sina ohedliga ögon i honom. Föräldrarna
och den lille gossen satte blickarna av
rädsla. Då fingo de se Ricke-Ticke komma
uppför trappan med ett av Maginas ägg
i munnen. Han lade ned ägget på golvet
och sade åt Magina, att han hade bitet
sönder alla hennes ägg. Magina glömde
bita gossen och rusade bort till boet.

Ricke-Ticke sprang efter och bit ihjäl
henne och förstörde äggen.

Den förständiga Ricke-Ticke
hade sett, när ormen kroöp in i huset,
och han förstod, att han hade ont i sinnet.
I förbitran rusade han bort till boet och tog
ett av äggen för att med det locka den

farliga ormen tillbaka, vilket ju också lyktes.

Men föräldrarna voro mycket
glada över att de hade den lilla Rites-Ticket
i sitt hus.

Karin A.

37.

"Vi hava sett hans stjärna."

Den tid då judarna voro i fängenskap i Babylonien, talade de om att det skulle komma en Messias. Babylonierne bevarade den uträkning stäckt efter stäckt.

Då Jesus var född i Betlehem kommo babylonier till Jerusalem för att giva honom sin hyllning. De sade då: "Var är den nyfödde judakonungen, ty vi hava sett hans stjärna i väster och hava kommit hit för att giva honom vår hyllning."

När de fingo höra att det var i Betlehem som Jesus var född, gingo de dit. Och stjärnan gick före dem och stannade över det ställe där Jesus var. De gingo då in och gävo honom sina skänker.

Det var då riktiga stjärnor; utbrades då Rune och Jonas kommo hem från idrottsplatsen. Tänk att han sköt 15 mål och kastade diskus 65 meter. Än den där lilla så, som sprang 1500 meter på 2 minuter! Ja, det var då riktiga stjärnor!

"O, hur hon lyser," hör man på andra ställen. Hon lyser nästan lika som Jesus. På måndagen var hon på Försörjningshemmet och sjöng och spelade för de mest sorgna och glädde dem så mycket hon kunde. Och i går var hon till gamla fattiga Mrs. Lisa med mat och kläder.

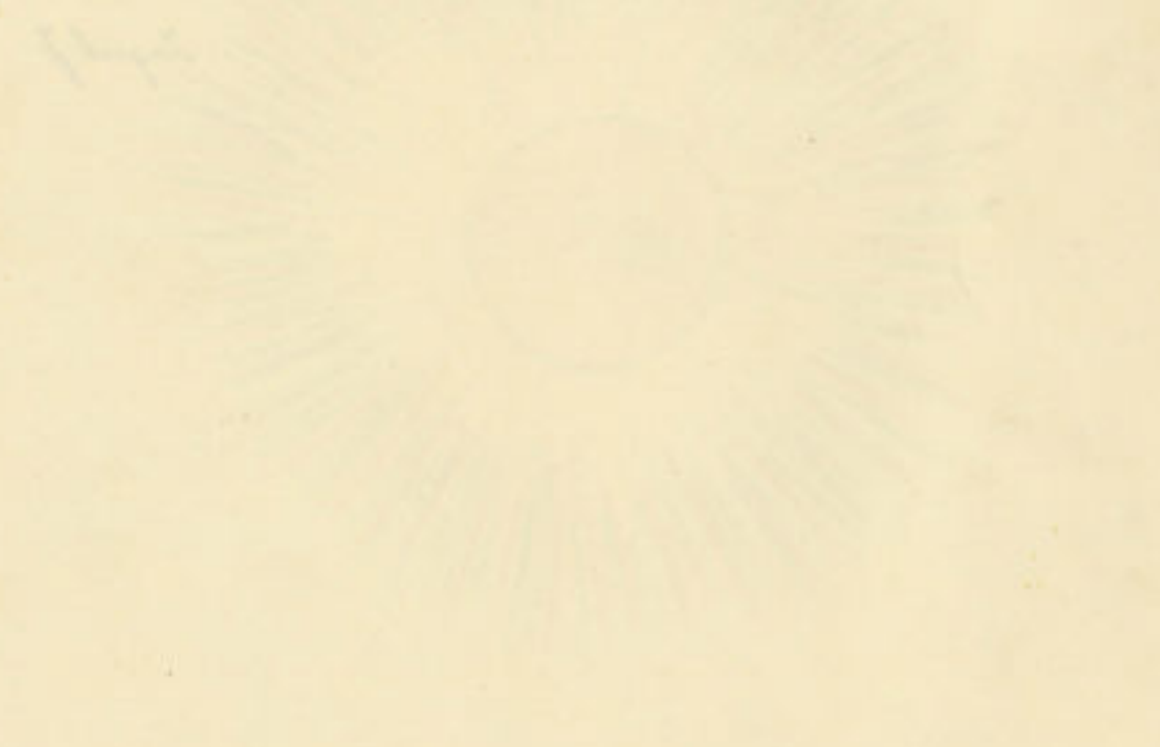
"På samma sätt må och edert
lysa lysa," sade Jesus i sin Bergspredikan. Man kan lysa
på olika sätt och på olika områden såsom idrotten, filmen
och andens område. Men man skall icke geva sitt liv helt
åt idrott eller film. Men man kan vara en filmstjärna
eller idrottsstjärna och tillika en stjärna på andens
område, bara man inte glömmet det goda för idrott
och uteliv bland onda människor som vill oss
illa. Man skall lysa som Jesus, så att människorna
kunna säga, att vi är en stjärna, ja till och med
en sol.

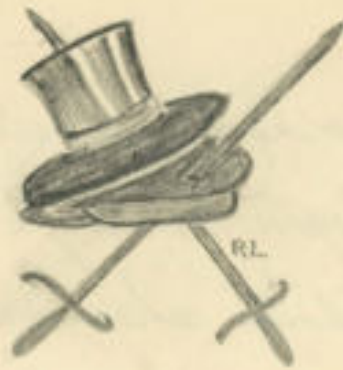
Ingrid J.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Något om Frihetstiden.

Öfver svenska historia få vi läsa om ett lidskede, som kallas Frihetstiden. Varför den kallas så, det är väl därför, att man afskaffade enväldet och folket skulle få styra själfva. De skulle nu få lika stor makt, som konungarna hade haft förut.

Frihetstiden började år 1718 och slutade den 19 aug. 1772. Sveriges första regent under Frihetstiden var Ulrika Eleonora. Men Ulrika Eleonora blef inte gammal i sitt ämbete, hon avlade sig snart nog kronan och gav sin ge-

mål den. Han blev sedan i historien kallad
Fredrik I. Riksdagen kunde ju inte alltid vara
samlad i Stockholm utan man tillsatte i stället
17 st. som skulle hjälpa kronungen, och de
kallades råds herrar.

Den lag, varefter man skulle styra
riket, blev kallad 1720 års regeringsform. I den be-
stämde, att riksdagen fick stifta lag samt be-
stämma huru stora skatter det skulle vara.

Efter Fredrik I. död 1751 gick kronan
i arv till Adolf Fredrik. Han uppsteg på tronen år
1751. Adolf Fredrik var god men hög och var inte
så särdeles begärad.

Den mäktigaste mannen under
Frikets tiden var Arvid Horn, eftersom han också
var rådets rådfrivande. Arvid Horn blir ju också se-
nare kallad Sveriges stugus man. Han var född i
Finland år 1664. Svenskarna hade honom allt

lacksa för att det blev fred. Han såg, att svenska folket var fattigt och utarmat och behöfde roa och fred. Folket började nu skita sitt arbete hemma och på åkorn. Böen industrien fick bättre fart än förut. Den man, som arbetade för industrien, hette Jonas Åströmer.

Jonas Åströmer var född i Klingsås år 1685 och hette först Åström. Han började sin bana som springpojke. Men senare kom han till England, där han själv öppnade handlet. Trots sin förmögenhet glömde han ej sitt fädernesland, utan han ville, att Sverige, genom sin industri, skulle förtjäna lika bra som England. Han reste i utlandet och skaffade hit maskiner och arbetare, som skulle hjälpa svenska folket. Sedan flyttade han själv hit år 1724. I Klingsås byggde han sina fabriker och införde får och getter för att han skulle slippa köpa ull från utlandet. Han införde

även en annan viktig sak, som vi naturliga människor
ha stor nytta av, nämligen potatisen. För att få fart
på industriinbringningarna, som vilke bygga fabriker,
för byggnadsplats samt fångt laga virke ur her-
mans skogar. För att man skulle få sälja något,
förbjöds att köpa utländska varor.

När allt annat i riket blev ändrat,
måste också lagarna ändras. Den lag, som man nu
hade, var ända från Magnus Erikssons tid. Den lag,
som nu utskreos antogs av riksdagen på 1734 års
riksdag men blev inte gällande förrän år 1736. 1734
års lag gäller även i dag, fast den blivit litet änd-
rad.

Under Frihets tiden hade Sverige många
vetenskapsmän, bland dem Linne. Linne var född
den 23 maj 1707 i Rasnäs. Hans fader var präst.
Linne och hans föräldrar flyttade senare till ett
ställe, som hette Flombach. Linne lyckte ända från

sin barndom om Himmre. Det var han, som anlade
den första botaniska trädgården i Sverige. Han stu-
derade i Uppsala och blev slutligen professor där.
Linné dog 1778. Efter hans död fann man ett papper, där
det stod ett enda ord: "Stenbockhult". Man fick tro, att han
ville bli begravd där.

Andra vetenskapliga strömmar äro:
Linnéus, Ledenborg och Scheuch.

Det hade nu gått många år i Sverige
hade något hägg. Ett nytt släkte hade växt upp, som
inte visste, huru mycket ett land fick lida av hägg.
Många började nu tycka, att det var tid att laga
hämnd på ryssarna.

Hörn och hans vännar ville inte börja
hägg, och de blef därför kallade "Kattmissor". Men de
andra kallade sig "Kattor". Kattarna började hägg med
Ryssland. De tänkte försöka laga igen den del av
Sverige, som de förtat i freden vid Nystad 1721.

Ryska kriget började 1741 och slutade 1746.
Kriget slutade olyckligt för svenskarna, vilket till stor
del berodde därpå att man inte ville lyda befäl.
Svenskarna måste begära fred 1745. Den sköts i Åbo.
När det nu hade gått så dåligt för Hattarna, var
det klart, att man började tycka mer om Mörserna.
Därför när man på 1765 års riksdag skulle välja riks-
dagsmän, valde man sådana som tillhörde Mörserna.
Många utav Hattarna blev avsatta.

Nu började Hattar och Mörser försöka få
hjälp av andra makter. Mörserna försökte få hjälp från
Ryssland och Hattarna hos Frankrike.

En man, som såg eländet, var Gustav III.
Han såg, att Ryssland, Danmark och Polen tänkte
dela Sverige. Därför när vaktombyte skulle ske på
skottet, kallade han in befälet och frågade dem:
"Viljen I hjälpa mig med samma kottet, som Edra fäder
visade Gustav Adolf och Gustav Vasa, så vill jag säga

liv och blod för eder och fäderneslandets räddning.
När han fått ja av folket, red han ut i staden och
lät hungöra, att han lagit makten. Därmed var också
statsrättsningen genomförd. Detta hände den 19 Aug. 1772.

Pet. Larsson.

En saga.

Det var en gång en rätta, som
hette Smuribus. Hon bodde i ett gammalt hus där hem-
mes mor, mormor, mormors mor och mormors mormor hade
bott före henne, och där nu flera rättfamiljer bodde

tillsammans och hade det så kurligt. Där fingo de
äta ost dagen lång, och där fanns så mycket fin
och god korv och skinka att gnaga på.

Men de stackars rättorna
hade många fiender. En av dessa var hatten som
ofta kom smygande efter rar. Och de oförskämda
människorna sin, som lade ut rättfällor och gift
för dem. Gammelryttarna kunde nog akta sig men
ungryttarna var det litet värre för, de som jämt hitta-
de på uppstig och flöga hit och dit som andra yrhäk-
lar.

Inurribuss tyckte att det var
litet enfarmigt och långsamt i det gamla huset,
fastän han för var dag lekte med de andra ungrättor-
na. Han ville så gärna ut i världen och se sig om.
Ut i den stora vida världen ville han. Det hjälpte
ej, att de andra rättorna avrädde honom och att
honom man grät.

En dag var det stor upp-
stämdelse i huset. Människorna packade med all-
ting i stora lärar. Alla goda ostar, alla korvar och
syltkorvar försvunno i läarna. Nu visste inte
rättarna vad de skulle leva av längre. Då kom
en gammal vis rätta fram och sade, att hon hört
människorna tala om att de skulle flytta, och
hon var mycket glad, för nu skulle de få det så
bra, nu när de sluppit ha de oförskända männis-
korna i vägen, dessa som bara lade ut gift för dem
vart de gingo. Men då kom en annan rätta fram
och undrade, hur de nu skulle kunna leva, när
människorna togo all mat från dem. Då sade den
gamla och visa rätten, att så fort det hade blivit
slut på maten, hade det kommit ny i stället
och det måtte det väl göra häfsten med, de otäcka
människorna förutan.

Då lyssnade Smuribuss med

med uppspända öron; hon hörde ju talas om flytta,
och kanske rent av hon kunde få följa med.

Hon smög sig närmare
människorna, och hon hörde, att de talade om
någonting som hette Stockholm. Den lilla råtten
undrade, vad det kunde vara för en märkvärdig
gård, som hade ett så lustigt namn, och hon tänk-
te att nu var hon bungen följa med och se efter.
Smurribuss kröp så med i en stor packlar som än
nu stod öppen, och gömde sig långt långt ned
i halmen, som låg på lärens botten, och låg
så tyst och stilla, så att ingen enda människa
kunde höra henne. Så kom det någon och spri-
kade igen lären. Så kastades den upp på en
kärra och kördes till stationen sen bara ska-
kade och skakade det, så att den lilla stackars
Smurribuss fick riktigt ont i magen, och hon
förstod inte alls vad det kunde vara.

Med oss blev det alldeles
lyst och stilla. Nu var Smurribuss så hung-
rig så hungrig, och han gnagde ett hål på
lären och kröp ut för att söka sig lite mat,
men ingen mat fann han. Så klotade han
in i huset. Flu! Där stodo möbler som varandra
och även där var det stora läran. Men ingen
mat fann han där heller. Så gick han in i
ett annat rum. Mitt på golvet såg han någon
som låg och sov på en halvmadrass. Det var ju
en människa hemifrån det gamla huset. Lilla
Smurribuss blev så glad att få se en gammal
kamrat. Han hoppade upp på täcket och skrek
allt vad han kunde och sa: "Tjuvar, kamrat, se
här är jag, hämnar du igen mig. Otmänniskan
som låg och sov härde rättan, vart rädd och
skrek till: "O, de gemma rättarna kan man då
aldrig få vara i fred för dem!" Lilla Smurribuss

blev så rädd, så rädd, och sprang allt vad benen kunde orka.

Så gick några dagar, och den stachars lilla rättan höll nästan på att svälta ihjäl, ty hon hade ännu ej funnit någon mat. I detsamma fick hon se en där som stod litet på glänt, samma där som jämt stått så evigt stängd. Han kilade in genom dörren. Därinne stodo mjölsäckarna, syltburkarna, ostarna och de efterlängtrade korvarna.

Lilla Snurribuss hoppade högt i skyn av bera glädje. Klev sin upp på en av mjölsäckarna och doppade sig flera gånger ned i mjölet. Sedan gnagde han sig igenom en ost och doppade svansen ned i en syltburk och slickade av den. Sedan han hatasat riktigt, lade han sig och sov. Men han fick ej sova så länge han ville, ty nu kommo människorna och fingo se honom. Nu var det synd om honom,

Skall jag säga, nu var hon kungen rymma.
Hon sprang allt vad hon orkade, men eftersom
hon ätit så mycket, hade hon blivit så tjock
att hon ej fick riktig fart i benen. De stygga
människorna kastade vedhån efter henne, och
ett vedhån träffade henne, så att hon föll död
ned. Så gick det för den lilla råttan Snurrituss,
som flyttade till Stockholm.

Gumborg Klumborg.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to fading and blurring.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to fading and blurring.

Martin Luther

Martin Luther föddes den 10 nov
1483 i Eisleben i Tyskland. Hans fader var
bergsnor och hette Hans Luther, och modern
Margareta Diegeler. I hemmet blev han mycket
agad, och när han kom till skolan i Mansfeld,
mötte honom även där samma stränga uppfo-
ran. En dag fick han aga 15 gånge utan att
han visste varför. Men han tänkte, att när
läraren kunde se så många fel på honom, hade
många skulle icke Gud se. På den tiden brukade
man inte bedja till Gud utan till helgonen.
Luther brukade bedja till den heliga skuna,

bergsmännens skyddshelgon.

År 1505 blev Luther magister
i filosofi. En gång när han var på väg från
Erfurt, slog äskan ner mitt framför honom,
och då föll han på knä och sade: "Hjälp
heliga Anna, jag vill bli munk." Ty han trodde, att
det var Gud som ville straffa honom för hans
syndens skull. När en av hans vänner Alexius
dog sörjde han honom mycket. Några dagar
därefter gick han in i ett augustinerkloster.
Där fick han tag i en bibel, och i den fann han
enda rättesnöret för människans tro i Rom 1:17:
"Den rättfärdige skall leva av tro." Genom Johan
von Staupitz blev han sedan lärare i Wittenberg.

Man hade vid denna tid börjat
sälja avlatsbrev för att få pengar till Peters stola,
och man lovade köparen syndernas förläppelse, om
han köpte ett brev, utan att det nämndes något

om ängar och bättring. Luther fann att detta var
ett stort fel och till bara för att lura människornas
pengar, och därför spikade han den 31 okt. 1517
upp 95 teor på slottskyrkdörren i Wittenberg.
Många människors fingor se dessa sater, blevo många
glada över att sanningen äntligen kom fram, men
andra blevo förbittrade. Efter en tid blev Luther
bannlyst av påven. Den 10 dec. brände han emellertid
det pärliga bannlysningsbrevet.

År 1521 sammankallades en riksdag
i Worms, och Luther kallades dit. Hans vännen ville att
han inte skulle fara, men han for ändå. När han kom
fram tillfrågades han, om han ville säga tillbaks vad
han hade skrivit. Men han utbad sig betänketid,
och nästa dag när han kom in i salen, sade
han, att om han med skriftens ord blev
överbevissad om att han hade skrivit fel,
skulle han säga tillbaks vad han hade skrivit.

"Ty" sade han, det är icke rätt att handla
mot sitt samvete. Gud hjälpe mig, amen."

På vägen hem blev han överfallen av soldater,
utsända av Fredrik den nio. De förde honom
till slottet Wartenburg, där han sedan vistades i
tio månader. Översättningen till tyska av Nya
testamentet kom ut år 1522 och Gamla testamentet
år 1534. Luther gifte sig med Katarina von Bora
år 1525. Medan han var på Wartenburg författade
han en kyrkoposilla. När han låg på sjukbädden
och skulle till att dö, sade han: "Fader, i dina
händers befaller jag min ande. Du har förlorat mig
profack Gud." Den 18 februari 1546 dog den store
Luther

Mark 6

En liten s:t Göran.

Vi hava alla hört om s:t Göran,
som sked mot draken.

Jag tänker nu inte tala om den
s:t Göran, utan om en annan sådan. Han hette egentligen
inte Göran utan Sven.

Sven bodde med sin mor, far och
en äldre bröder i en by, som hette Knalleberga. I denna
by bodde ännu en fruktansvärd drake, som hade sex
huvud. Dessa sex huvud hette Dyrskenskap, Tjuvnad,
Utliv, Mord, Svandom och Lögn.

Denne drake var värre än
alla andra, ty han rövade icke bara bort flickor och
och vackra kvinnor, utan han tog nästan för var
vecka även en pojke, man eller yngling i sitt våld.
Alla som kommo i hans våld voro tvungna att
lyda honom, och det var inte så lätt att övervinna
honom

Lvens far och äldste bror voro
även i drakens våld. Nästan var lördags- och söndags-
kväll kommo de hem och voro fulla och berusade av
starka drycker. De slago Lven och hans mor, söura
och väsnades, så att Lven och modern voro tvungna
rymma ut i märker, regn och kyla. Och detta hände
många gånger.

Lvens moder grät mycket ofta.
Detta grip Lven mycket djupt, ty han förstod, att
hon grät för att hans far och äldste bror voro så
stygga och elaka. De sade åt den stachars modern, att

de inte behövde se henne allt vad de förtjänade för
att hon bara skulle få festa och ha det heuligt.

Om inte hon kunde arbeta och förtjäna sina pengar
själv, så kunde hon väl stjäla. Det gjorde ingenting,
menade de, och de skulle till och med lära henne
ett knep, som det skulle gå så bra att osedd kunna
ta allt vad man ville.

Han ville aldrig höra på dem
och drog sig helst undan med sin lille son.

Loen fick nästan aldrig vara
med några kamrater och leka som andra barn. Hans
moder var rädd för att de andra barnen skulle lära
hennes gosse något ont, ty de var nästan alla tillfångatagna
av den stygge draken.

Därför att nu Loen nästan all-
tid gick för sig själv kom han att tänka mycket. Han
tänkte ofta på att förgöra den fruktansvärda draken.
Men just då flög en tanke för honom, att inte kunde

vät han ensam, så fattig och hjälplös som han var,
kunna få slut på draken. Och inte heller var det
värt att han kom och sökte hjälp hos männen och
pojkar, inte ens hos kvinnorna, ty de hörde alla
till drakens vänner. Det var rakt ingen mer än han
och hans mor, som draken ännu ej hunnit laga. Och
vad kunde dessa två uträdda menade Sven.

På detta grubblade Sven, så att
han höll på att bli gråhårig, som folk brukar säga.

Till slut beslöt han att draga
ut i stora vida världen för att där söka hjälp mot
draken. Så en dag begav han sig i väg med ett mat-
säckeskrmyte i handen.

En kväll då han ej fått någon-
stans att ligga, mötte han en gammal gumma, som kom
hållande och bar på en stor knippa is. Sven tyckte
synd om henne, och fastän hans egen mage öfver
hunger och hans fötter värkte, erbjöd han sig att hjälpa

hunn bära bördan en bit. Innan han hann blinka,
stod där framför honom en vacker, god och snäll fe.
Han blev så förvånad, och med detsamma hodde han,
att det kanske raht var en dröm, men det var rena
verkligheten. Den snälla och vänliga fe'n frågade nu
Sven, vem han var och vad han egentligen hade uti
att göra så hörsent. Han talade då om, att han hette
Sven ~~och att han hette Sven~~ och att han var ute
för att söka hjälpa mot en drake, som så svårt härja-
de hans hemtrakt. Han talade även om, att han inte
fått någonstans att ligga, och att han nu var
ute och sökte någon lada eller skjut att krypa in
i. Den snälla fe'n lovade nu Sven, att han skulle
få följa hunn hem till sitt stoll, så skulle han
få sova där över natten. Han lovade även att
hjälpa honom bli kvitt draken. Lille Sven blev
nu så glad, att han glömde bort all trötthet.

Sven följde nu med fe'n hem

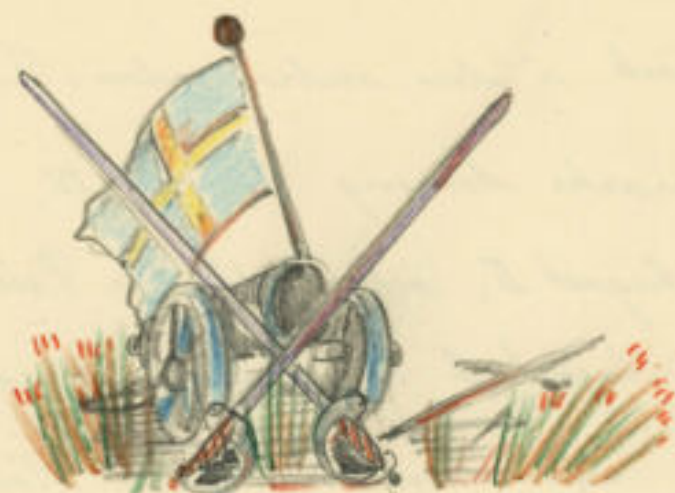

till nästa morgon, då han vände och gick tillbaka till sitt eget hem.

Den snälla fien glömde ej vad han lovat honom, ty nästa dag när Sven kom hem, kom hans mor emot honom och talade om, att nu var den stygge draken död, och nu var hans far och äldste bror så snälla och de andra från byn med. Så frågade mor, hur det hade gått för honom. Han talade då om allt som hänt, och båda hörde då säkert, att utan fiens hjälp hade nog inte draken blivit död.

Guruborg St.

Kung Karl.

En av våra svenska konungar är
Karl XII. Han föddes år 1682. Hans moder hette
Ulrika Eleonora, och hans fader var Karl XI.
Modern var blott 38 år, då hon avled. Karl
ägnade sig mest åt jakter. Vid 16 års ålder
sköt han sin första björn. Vid faderns död
1697 fick Karl börja regera. Han var bra att re-
gera, men det kunde ju hända ibland att
han gjorde fel.

År 1700 utbröt krig mellan
Sverige å den ena sidan och Polen, Ryssland

och Danmark i den andra sidan. Fienderna
voro Danmarks konung Fredrik IV, Peters
konung August II, och Rysslands Peter I. År
1700 bröt August II in i Livland, och Peter
bröt in i Tjergmanland. Fred slöts i Travem-
bøl.

År 1708 bröt Karl in i
Ryssland mot huvudstaden Moskva. Det var
inte så lätt att gå raka vägen till Moskva, ty
ryssarna brände städer, byar och gränder. Då be-
slöt Karl att gå till Ultrajna för få vinterkwarter
där, och sedan säga mot Moskva. Detta skedde
på Masoppas räd. Men Karl blev sedan slagen
vid Poltava år 1709 och kom sedan som flykting
till Turkiet. Han kom inte därifrån förrän år 1714.
Allt han var där så länge, berättade på att han ville
ha krig emellan Ryssland och Turkiet. Det blev
ockrä, men turkarna voro för svaga för mutar.

Under Karls vistelse i Turkiet

hade svensarna fått en god ledare i Magnus
Stenbock. De kallade honom för Nans Bock.

År 1710 stod ett slag vid Hålsingborg emellan
Danmark och Sverige. Men tack vare Magnus
Stenbock segrade svensarna.

År 1714 stige Karl in i
staden Shatsund. Han hade då ridit 200 mil
på 14 dagar. I Turkiet hade han vistats sedan
år 1709.

Aina Eriksson

En vårmorgen i skogen.

När man en vårmorgen går ut i skogen, vad är det då man ser och hör? Jo, en skara fåglar, som sitta i träden och spela sin morgonsalm. Då är det trevligt i skogen, ska jag säga. När man gått ett stycke in i den kan man få se en liten skorrc skutta mellan träden, och det ser så lustigt ut. Han flyger som en fågel mellan träden.

I en tall sitter en orre
och spelar på sitt vis, men när han ser
oss, fläsar han och skriker så man
kan bli veltkrämd. Så går man ett
stycke längre in i skogen, men vad får
man nu se? Jo, under en liten gran
syns det någonting blått, och när man
går närmare så upptäcker man några
vackra blommor. Det är blåsippan
som börjat skicka sina blommor upp
i dagen för att tala om, att våren är
kommen. På några tror syns det tyga
grönt här och var. I granen rannför
blåsipporna sitter en liten fågel och
ser ner så vänligt på oss, när vi gå förbi.
När vi följt skogstigen ett stycke, komma
vi till en bäck. Där har isen gått upp,
och vattnet ser så friskt och raskt,

och det ser ut som den lilla bäcken
skulle ha mycket drättom. Så följa vi
bäcken ett par meter nedåt. Vi komma då
till en bro, som går över bäcken. Under
bron hörs ett väldigt brus, och när man
tittar efter, så ser man att bäcken hoppar
över några stenar. Då ser det ut som om
vattenvägarna tekte tafatt med varandra,
för somliga löpa undan, andra hoppa
upp i luften, och så fortgår beken, tills
vattnet torkar bort.

På hemvägen hjälpte vi på
en skata, som säger till oss: "Är det inte
kärligt i skogen, när allting bröjer grönska
och knoppas?" Då sade jag till skatan:
"Tycker själva Herre Skata det, så tycker nog
alla andra det också." Och det hade nog
skatan rätt i.

Anny Schön.

I Sibirien.

Långt borta i världsdelen Asien,
långt i norr, ligger ett stort område, som kallas
Sibirien. Det var några kamrater som skulle
fara dit och då beviljades jag mig att följa med. Vi
tänkte fara så att vi skulle komma dit under
sommarkiden, ty det är mycket kallt där. Så kom
den dag, vi skulle fara.

Vi reste härifrån tidigt en morgon,
och kom ned till Stockholm vid middagstiden. Därifrån
åkte vi till Petersburg. Innom några dagar var
vi i Sibirien.

I staden Irkutsk stego vi av tåget
och så gingo vi inåt landet. Träden började då

knappas och det var så varmt där, fåglarna spe-
lade i träden, och solen sken. Om några dagar fingo
vi sällskap med några andra män från Librien inåt
landet. Befolkningen levde av jordbruk och jorden var
långt fruktigare än i Sverige.

När vi kommo uppåt de stora
skogarna sågo vi många djur, både stora och små.
Där fanns vargar, älgar, björnar och råvar. Bland
de små märktes mård, vevla och hemstän. Av
trädarter fanns granar, tallar och björkar. Det tog
lång tid att vandra genom det stora skogs-
skottet.

Så kommo vi äntligen ur skogen
och mötte ett stort område av ratten det såg ut
som ett stort hav, med små kavor sticka upp här
och var som små öar. Där bygga sjöfågelnas sina
bon. Ty där är det bra att vara, ty vattenet var så
varmt där.

Vi voro ute på sunden. Folket
på sunden mottogs oss väl. De frågade vart vi

vi kommo ifrån, och vi berättade, att vi kom från landet som hette Sverige, och vi talade om, att i Sverige längst i norr låg ett område, som hette Lappland och folket där kallades lappar. Samojederna, ty så hette folket, liknade våra lappar och levde av renskötsel. Om vinbräna var det var mycket kallt både de tillsammans i ett tält, för då visade de sig varandra.

En dag skulle vi följa med några efter renarna, och det gick bra. Samojederna kunde se oss över renarna och fängade in dem på så sätt, och sedan myllrades de. Vid varje tält fanns flera hundar. Dessa voro mycket förstärkta. Hundarna kunde se till hring tältet, så att inga vargar skulle komma för nära.

När vi varit där under den varmaste tiden, vände vi om och gick åt söder. När vi kommo längre söderut följde skogen tillt, blev det varmare. Fjorden där varade några veckor. Befolkningen hade mycket fattigt där, den levde av

jordbruk och bockapskötet.

Vi höllnade på Sibirien och län-
gade hem till Sverige. Vi rest därifrån den 3 sept.
och voro hemma redan den 27 samma månad.

Elsa Johansson

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

En upplevelse.

Det roligaste jag varit med om var då jag fick följa med till Bussbo.

Bussbo är en fåbodvall långt uppe vid Stov, och dit var man ämnad. Vi voro uppe tidigt, sedan klockan sju, och så åkte vi, pappa, mamma och jag upp till farbror Modd. Han drog nu ut en hämtligen lång källa, samt tog ut Svarten ur griltan, gick ut med honom på gården och betslade honom vid källan. Så började vi lassa på våra saker, och då allt var i ordning, gävo vi oss iväg. Det var lång väg, och vi blevo snart kötta. Vi voro i juttan stycken med. Det var sud på lös-

dagskvällen, då vi kommo fram. Då vi kommo in, såll
tant Helen vid den öppna spisteln, och budvid henne
satt Put. Snart hade vi lagat av oss våra ytterkläder
och satt oss ner. Farbror Hållsén tog upp grammo-
fonen och började spela. Tant Helen och mamma
började dansa. Snart började även de andra
dansa med. Tant Helen hade lagat i ordning
kvällmaten och dukat rummet, som kallas lodan,
och därfingo vi äta risgrynsgröt och dagen efter
fingo vi kräm ur samma häg. Vi voro sex stycken,
som fick gå till tant Sigrids stuga, ty det
fanns inte rum för oss alla önn nätter i tant
Helens stuga. På söndagen utövade vi alla sorters
konster. Vi drog krok, vi drog handsk, vi hoppade
bock, vi lekte sur och alla slags ring lekar, och
pojkarne utöfde tärning i bäcken.

På vällen var för tillfället
en flicka som var från Åre, som hade med sig en

Sålv är gammal katt, en föl henne dy bar kluod.

På söndagen kom Luna, så helle flickan, till tant
Helens stuga, och hade katten med sig. Katten
gick ut, och efter en stund fick farbror Herman
höra ett ynkligt jamnande. Katten hade blivit
omkastad! Hon var alldeles stel. Flickan smekte
katten och grät, och bar henne hem till den stuga, hon
bodde i. Men på morgonen var katten bra och flickan
glad.

På söndagskvällen fero vi hem.

Än gick vi, och än äkte vi i trillan, men vägen
var så stugig, så det var just inte något roligt att åka.

Vi kommo hem vid kvällen på
kvällen. Då var jag kött, och det smakade bra
att sova. Detta är en upplevelse som jag aldrig
glömmet.

Gulli Eriksson.

Fantasi och verklighet vid julid.

En kväll före jul var jag på väg hem.
Jag hade nämligen varit borta i ett ärende.
Bäst jag gick, så tyckte jag mig se en lönk
shicka fram huvudet bakom ett träd. Jag blev
rädd, så jag sprang det snabbaste jag kunde.
Men sedan ångrade jag mig för att jag
sprang, för lönkar brukar inte vara farliga.
Kanske han visste vad jag skulle få till jul-
klapp! Så tänkte jag, att jag väl kunde gå

det nästa kväll och se efter, om han var
kvar. Och då skulle jag fråga honom, vad
jag skulle få till julklapp.

Så kom då kvällen då jag
skulle gå och se efter. Då jag kom dit,
tyckte jag mig se samma lomtje igen. Jag
gick närmare för^{att} se, om det verkligen var
lomten, så att det inte var något annat
stygg. Men det var lomten. Då han fick
se mig, sade han: "Vad är du för en
som är ute så sent på kvällen?" Jag tänkte
bara fråga om snälla farbror visste, vad jag
skall få till julklapp i år, svarade jag.
Han sade då: "Ja, jag vet inte riktigt, har du
varit snäll i år då? Inte har jag varit stygg
heller, kanske någon gång ibland", svarade jag.
"Vad vill du ha till julklapp då?" frågade
lomten. "Ja, jag har gått och tänkt på, om jag

ändå ägde ett slott, ett fint, fint slott.

Tror farbror att jag får ett slott till julklapp.

Han svarade: "Ja se det tror jag då inte, men du får väl se vad du får." Sedan jag talat med loken en stund, så gick jag hem för att sova. På natten drömde jag att jag skulle få ett fint slott till julklapp.

Så kom då äntligen den efterlängjade julaftonen. På kvällen kom loken och delade ut julklapparna. Det blev väldigt spännande. Men inte fick jag något slott, utan istället fick jag ett par strumpor, en mössa, en julbok och så var det något annat smält. Tänk att jag inte fick något slott. Det är bara i fantasien man får sådana.

Aina Eriksson.

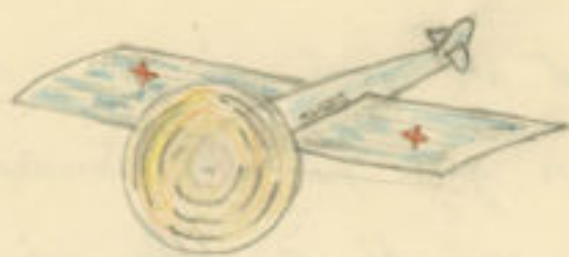
Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text in the middle of the page.

Faint text at the bottom left of the page.

Olika sätt att färdas.

Det finns många olika sätt att färdas. Antingen med flygmaskin högt upp i luften eller med tåg på järnvägarna. Nu går det mycket, mycket fortare att färdas från Stockholm till Göteborg genom den stora Göta kanal. Och nu går det mycket fortare att resa till Sibirien än förr, när man antingen fick rida eller åka båt. Nu kan man åka med de stora ångbåtarna till Petersburg och sedan med stora järnvägar fram. Och kommer man någon gång till Kina, kan det hända att man får åka i skottkärra eller i bärestol. Ibland kan man få se

en skottkärra med en kare på ena sidan
av hjulet och en gris på den andra sidan.
Och ibland kan man få se båtar, så många
att man nästan inte kan räkna dem, ligga
förtöjda vid skanden. Man kan inte gå ombord
på dem utan man måste krypa. I Japan finns
en slags äldon med två hjul som dras av
män. Även bilarna ha kommit till på senare
tiden, samt motorsyklarna och kampsyklarna. Men
även den vanliga Lappelinaren har kommit
till på senare tiden.

R.F.

Algot Frank.

Booker Washington

I en liten smutsig hydda i Virginien föddes år 1858 en liten gosse, som fick namnet Booker.

När Booker var omkring 7 år gammal, fick han arbeta i staden Mildens stora saltgruva. En afton när han hade gått vilse i en av de stora gångarna, fick han se två negrer stå och tala med varandra. Booker, som inte hörde riktigt vad de talade om, kröp så närma han kunde. När han hade kommit nära nog, så att han hörde vad de sade, stannade han. Han fick då höra, att man

hade inrättat en skola i staden Hampton, och att alla
negrer, som inte kunde betala mat, böcker och logi,
skulle få arbeta i stället.

Om aftonen kom hem från arbe-
tet i gruvan, så talade han om för sin moder, vad
han hade hört nere i gruvan. Modern tyckte att han
skulle försöka komma till skolan i Hampton. Och
så beslutade han sig för att fara dit.

Innan han skulle fara, fick
han en skjorta samt ett par byxor och en slant.

Första dagen åkte han med en portvagn. På kvällen
kom han till ett värdhus, där alla gingo in. När Booker
kom in och skulle fråga, om han fick ligga där över
natten, svarade värdin, att inga svarta varken fick
ligga där. Booker, som blev sorgsen över detta, gick då
och lade sig under bar himmel att sova. När han vaknade,
stod solen högt på himlen. Då Booker gått stora
vägen, kom han till en stad, där gatorna voro långa

och orna. På kvällen när han skulle försöka få en
liggplats, kunde han inte finna någon utan kröp under
en gängbräda, förvissad om att ingen såg honom. På
natten när han vaknade, hörde han att folk gick på
brädan, men han somnade åter. Då Booker vaknade på
morgonen, var han ganska hungrig. Han gick så ned
till hamnen för att försöka få arbeta på en ängare. När
Booker kom ned till hamnen, fick han syn på en äng-
are som lossade kol vid kajen. Då han kom fram till
ängaren, gick han till kaptenen och frågade, om han
kunde få arbeta för en liten bit mat, och det fick
han.

När han hade ätit, fortsatte han
till Hampton, och kom fram utan övertyr.

I Hampton gick Booker genast ut
för att leta reda på skolan. När han hade funnit den,
gick han in till lärarinnan och bad att få bli inskriven,
men hon ville ej göra det genast utan pröv på vad han kunde

göra.

På morgonen dagen efter skulle det städas riktigt nogt i rummet, där hon hade lektioner med de andra barnen. Då sade Booker, att han skulle sopa golvet och skura det. Sedan han hade dammat tak, väggar och golv fyra gånger, gick han till lärarinnan och bad om, att han skulle skurat och dammat färdigt. Lärarinnan gick då in i salen, och petade i alla sprickor och kunde inte finna något damm i dem. Och så blev Booker inskriven i skolan.

Nu började en annan tid för Booker. Om nätterna fick han ligga i en ordentlig säng, med lakan. När Booker hade fritimmer var han hyrare vid ett av de stora hotellen. När lärjungarna hade gått i skolan ett år, fingo de fara hem, men det hade ej Booker råd till utan fick stanna kvar i staden och arbeta för maten.

Med slutet av andra läsåret fick

Booker dock tillfälle att fara hem. Modern, brodern
och en av lärarna hjälpte honom med respengar.
För resan tillbaka hoppades han kunna gå via Mol-
dens saltverk.

Under Bookers ilderdöm var det
några vänner till honom som hade samlat en större
summa, vilken han skulle använda till en resa till
Europa, men Booker ~~uckade~~ längde. Till sist for han.
I Europa besökte han flera länder såsom Danmark,
Tyskland, Holland, Belgien, Frankrike och England. Under
vistelsen i Frankrikes huvudstad Paris fick Booker brev
ifrån sin hemstad Molden, i vilket man bad att
han skulle komma hem och hålla föreläsning om
vistelsen i Europa. Då han kom hem mottogs han
av stor ståt av sina bekanta. Under dagen anlände
flera välkomsthälsningar. Booker Washington dog år 1915.

Bror Ericsson.

